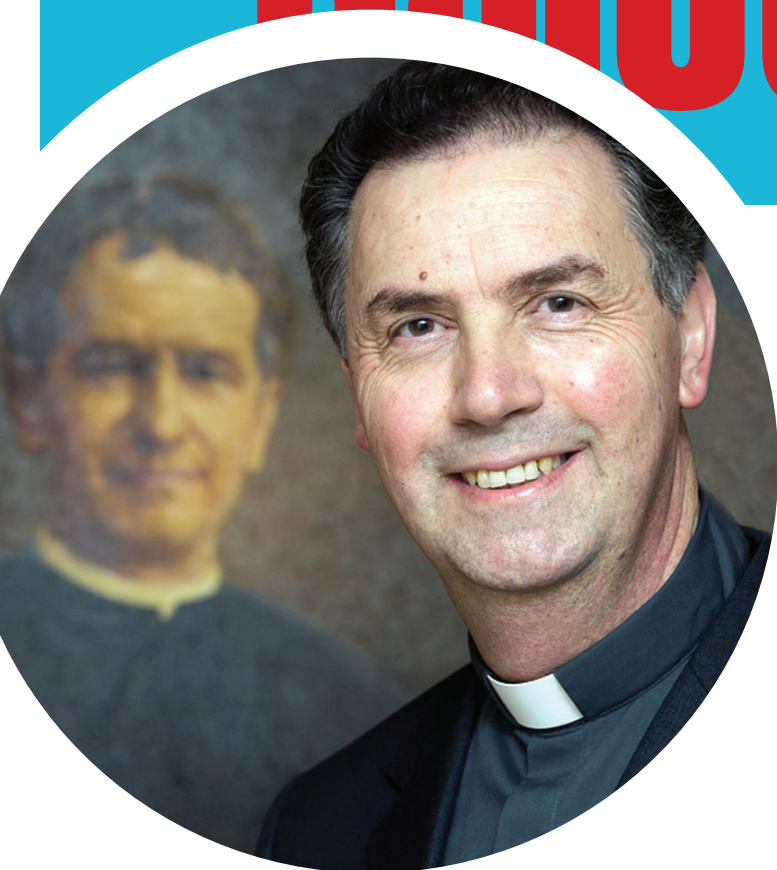

лютий
2018

Bollettino Salesiano

ПОСЛАННЯ ГЕНЕРАЛЬНОГО НАСТОЯТЕЛЯ

ОТЦЯ АНХЕЛЯ ФЕРНАНДЕСА АРТІМЕ

ІСУС НА РУКАХ У МАЛИХ І БІДНИХ

Ісус продовжує спасати людство через нашу працю, нашу відданість, нашу добру волю. Він продовжує вказувати нам дорогу, щоб ми не втратили відчуття і напрям руху, і щоб ми могли підтримати тих, яким найважче: найменших, найбідніших, останніх.

Одна гарна різдвана легенда розповідає нам, що вифлеємські пастухи, почувши ангельську звістку, кинулися наповнювати свої торбини найкращими плодами своєї праці: запашними сирами, медом, молоком і солодощами, і вирушили в дорогу, щоб принести це все як подарунок новонародженому Цареві Царів.

Один жвавий і цікавий хлопчик, прокинувшись від цього рейваху, вирушив в дорогу з пастухами. Через деякий час хлопчина усвідомив, що він єдиний іде з порожніми руками, хоча у нього не було нічого, окрім благоденної одяжки. Він не мав навіть взуття, ішов босий. Йому було дуже важко і він помаленьку плентався в самому кінці пастушого гурту.

Коли вони прибули на місце, куди вказували

ангели, пастухи обступили Йосифа і Марію, яка колосала дитячко.

Пастушок проліз поміж ніг дорослих пастухів, підійшов близько-близько до Марії, і залишився там, споглядаючи широко відкритими очима і з відкритим ротом цю сцену. Пастухи юрмилися, щоб вручити Марії їхні дари, а їй, яка тримала на руках новонародженого, було важко прийняти до рук щедрі дарунки на знак вдячності. Тоді усміхаючись, вона передала Дитячко Ісуса до рук пастушка, що стояв поряд. Хлопчик простягнув рученята і з невимовною радістю прийняв маленький згорток, що спокійно посапував.

Таким чином маленький пастушок, який вважав, що не має що подарувати, подарував Ісусові тепло і підтримку своїх рук. В цю свя-

ту ніч, коли неможливе ставало можливим, його руки стали тронем Найвищого. Він, який не мав нічого, навіть взуття, ніс дар Бога для людства.

Легенда дуже добре пояснює послання Різдва. Вона дає нам зрозуміти, що Бог займає позицію бідних, покірних, найбільш потребуєчих, відкинутих і погорджених цим світом.

ЗАКІНЧИМО СПРАВУ, РОЗПОЧАТУ ІСУСОМ

Саме це я хотів би сказати вам.

Під час моїх численних подорожей по п'яти континентах, відвідуючи місця салезіянської присутності по цілому світі, я часто знаходився в ситуаціях, коли моє серце і мої думки приводили мене до відчуття, що особи, яких я зустрів, дорослі, молоді, хлопці і дівчата, що майже завжди були найбільш бідними з-поміж бідних, були без сумніву, найулюбленішими, для Божого погляду і серця.

Ми всі є такими, це точно. Ми всі є його синами і дочками, але останні є найближчими для Божого серця. Так як мама, яка має багато дітей і любить всіх безумовною і повною Любов'ю, приділяє особливу увагу найслабшій і найбільш потребуєчій дитині, разом з тим, не відбираючи ані краплі любові від інших дітей.

Пишучи ці рядки, думаю про тих, які перебувають в таборі Какума на півночі Кенії, де салезіянська спільнота розділяє з ними життя вже багато років.

Думаю також про табір для біженців в Уганді, де після свята Отця Боско вкінці січня, нова мультинаціональна спільнота салезіян ввійде в історію цих осіб і великої кількості молоді, яка потрапляє туди, втікаючи від війни, від голоду, від небезпек, які щодня чигають на їхнє життя.

Думаю про Якутськ в Сибіру, найхолодніше місце на планеті, віддалене на декілька тисяч кілометрів на північ від Москви, де маленька салезіянська спільнота бере участь в житті малесеньких груп осіб (які, можливо, є ніби той пастушок з легенди), які прийняли їх з такими словами: «Дякуємо Богові, що ви є тут. Ми починали думати, що Бог про нас забув». Такі слова наповнюють серце великою радістю.

Думаю про дітей вулиці, яких я зустрів в різних куточках світу і які, за словами папи Франциска є справді «розрядженими», бо не мали в житті найменшої можливості зростати в людській гідності і я сказав собі, що по дорозі до Вифлеєму вони б тримали Ісуса на руках набагато швидше, як я.

Ось якою є реальність, яку зустрічаємо в житті: важкою і часто болючою.

Але перед такими ситуаціями, які є дуже поширеними в цілому світі, коли президент Організації Об'єднаних Націй з болем заявляє, що минулий рік став роком, у якому становище людства погіршилося і з'явилося багато ризиків, ми не можемо втрачати віру і надію. Ми є глибоко переконаними, що Ісус Христос прийшов, щоб спасти і відкупити саме це Людство, розділяючи з нами наше становище і нашу історію.

І продовжує спасати її через нашу працю, нашу відданість, нашу добру волю. Він продовжує вказувати нам дорогу, щоб ми не втратили відчуття і напрям руху, і щоб ми могли підтримати тих, яким найважче: найменших, найбільш бідних, останніх.

Ось наше велике людське завдання: закінчити те, що Ісус розпочав.

Також ви усі, які читаєте це послання, є запрошеними, щоб продовжувати будувати нове Людство і Новий Кращий Світ. Щоб, як в легенді, наші руки заслужили захищати Сина Людського, Якого Марія довіряє тим, які не мають більше що віддати, окрім свого серця.

З найгарячішим благословенням на цей 2018 рік,

*Ваш Генеральний Настоятель,
Анхель Фернандес Артіме*

Папа Франциск попросив поширити це зображення з таким текстом:

«...плід війни. Хлопчик очікує своєї черги в крематорії з померлим братиком на плечах. Ця фотографія зроблена американським фотографом Джозефом Роджером О'Доннеллом, після атомного удару по Нагасакі. Смуток дитини виражений лише через закушені уста і кров, яка з них виступає. Франциск»

